

DESIRE®

Karen Boothová
Tajnosti vyvolených

KAREN BOOTHOVÁ

TAJNOSTI VYVOLENÝCH

PŘEKLAD

DANA KOVALOVÁ

Milá čtenářko,

hned první listopadový titul se jmenuje Břímě minulosti a tento název by se hodil i k dalším listopadovým romancím. Také hrdinové povídek Tajnosti vyvolených a Odvaha riskovat si s sebou nesou své vlastní břímě z minulosti, které poznamenává jejich vztahy, či spíše nevztahy, v přítomnosti. Najít v sobě odvahu riskovat a oprostít se od špatných zkušeností, o to by měl usilovat každý z nás. A právě proto nás příběhy s těmito tématy stále zajímají a aktuálně k nám promlouvají.

Hodně odvahy v každodenním životě Vám přeje

Váš Harlequin

Karen Boothová

TAJNOSTI VYVOLENÝCH

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
High Society Secrets

První vydání:
Harlequin Books, 2020

Překlad:
Dana Kovařová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2020 by Karen Booth
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6871-4 (EPUB)
ISBN 978-83-276-6872-1 (MOBI)
ISBN 978-83-276-6873-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Clay Morgan se tyčil jako mrakodrap s podmračenýma šedomodrýma očima a kšticí téměř černých vlasů, které žadonily o to, aby je Astrid Sterlingová urovnala. Sledovala ho napříč místností během rušného koktejlového večírku. Raději se držela stranou od davu, všechno pozorovala a snažila se vstřebat.

Clay byl architekt s geniálním mozkiem, který dokázal vytvořit něco z ničeho. Sledovat ho při práci byl zážitek. A tenhle luxus si Astrid užívala každý pracovní den. Ale Clay měl taky tvrdé srdce, nejspíš vytesané z ledu. Tak to alespoň Astrid připadalo vzhledem k tomu, jak se k ní choval.

Neudělala nic, čím by si takové chování zasloužila. A pomalu ji to přivádělo k šílenství.

Večírek pořádal Grant Singleton ve svém luxusním domě v kalifornské La Jolle. Grant byl ředitel společnosti Sterling Enterprises, pro kterou Astrid pracovala. Byla to realitní developerská firma, kterou založil Astridin nyní zesnulý bývalý manžel.

Astrid také vlastnila sedmnáct procent společnosti, takže nebyla jen tak nějaký průměrný zaměstnanec. A přesto Clay, s nímž pracovala v týmu pověřeném projektem Pobřežní promenády, s ní zacházel, jako by byla.

Vzala si sklenku šampaňského z podnosu, který jí nabídl jeden z mladých číšníků obsluhujících hosty.

„Děkuju.“

Číšník se zdvořile usmál. „Nádherná noc,“ poznamenal konverzačním tónem.

Astrid se podívala přes rameno. Za prosklenou stěnou lemující Grantův moderní dům se vlnily vysoké palmy ve svěžím oceánském vánku. Vějířovité listy se chaoticky natrásaly ve větru na pozadí inkoustově modrého, měsícem ozářeného nebe. Ta scéna byla stejná jako Clay: potemnělá a záhadná, ale i tak ji přitahovala. Přála si, aby s ním tam venku teď mohla být sama. Práci by nechali stranou a třeba by se jí povedlo vydolovat něco z toho, co nosí uzamčené v hlavě. Zoufale chtěla znát odpovědi. Proč je tak chladný a uzavřený? Proč se k ní chová s takovým pohrdáním?

„Naprosto nádherná.“ Číšníkův hlas ji vrátil zpátky do reality.

Obrátila se a přistihla ho, jak si ji prohlíží od hlavy k patě. Usmála se a ignorovala pocit, že ji vnímá jen jako objekt. Už na to byla víc než zvyklá a naučila se nevnímat to, nezpochybňovat a neřešit. Stávalo se jí to mnohokrát za den. Ironií bylo, že v pubertě, kdy byla nohatá a nemotorná, by dala cokoli za tenhle druh mužské pozornosti.

Když se z ošklivého káčátka konečně začala stávat labuť a její ostré hrany se začaly zaoblovat, změnil se jí celý svět. Čekala ji kariéra v modelingu, jednosměrná letenka z domova v Norsku a nakonec obrovský diamant od Johnathona Sterlinga.

Jejich manželství nevydrželo, ale měla alespoň několik let jeho lásky. Byla vděčná za to, co jí dal. Nebýt jeho, rozhodně by teď v téhle místnosti nestála.

„Ještě jednou děkuju,“ zopakovala číšníkovi, protože chtěla znovu obrátit pozornost ke Clayovi. Tohle

byla jedna z vzácných příležitostí, kdy ho mohla vidět mimo práci, a chtěla sledovat, jak se chová k ostatním, především pak je své sestře Mirandě, která právě dorazila.

Astridino spojení s Mirandou bylo trochu divné. Miranda byla vdaná za Astridina bývalého manžela, který před dvěma měsíci zemřel. Astrid také bohužel zjistila hrozné tajemství o začátku Mirandina manželství s Johnathonem. A bez ohledu na to, jak moc ho chtěla vyhnat z hlavy, nepřestávalo ji užírat. Astrid měla Mirandu dost ráda. Navíc věděla, jaké bylo být vdaná za muže, který si vzal všechno, co chtěl.

„Kdybyste cokoli potřebovala, dejte mi vědět,“ řekl číšník, než odešel.

Co bych doopravdy potřebovala, je mapa Claye Morgana... anebo alespoň návod k použití, pomyslela si.

Na opačné straně místnosti Grant jemně zacinkal lžičkou o sklenku, aby upoutal pozornost všech kolem. Tara, první manželka Johnathona Sterlinga, se k němu připojila.

Tara, Miranda a Astrid vlastnily společně kontrolní díl akcií Sterling Enterprises. Oznámení, které se Grant chystal učinit, je nejspíš všechny nějakým způsobem ovlivní.

„V první řadě bych vám všem chtěl poděkovat, že jste sem dnes večer přišli. Chci vám říci několik vzrušujících věcí.“ Grantovy hnědé oči zářily vzrušeným očekáváním. Miloval svou práci a byl schopný šéf firmy.

Clay strčil ruce do kapes kalhot a opřel se o nejbližší sloup. Astrid si nedokázala pomoci, musela obdivovat jeho vysoké tělo s vypracovaným hrudníkem, který se rýsoval pod dokonale padnoucí černou košilí, štíhlý pás a nohy, které jako by se táhly donekonečna.

„Jak mnoho z vás ví,“ pokračoval Grant, „asi před dvěma týdny, sedmého září, Sterling Enterprises dokončila ve spolupráci s městem první část projektu Pobřežní promenády. Nedokázali bychom to bez odhodlanosti celého týmu včetně Claye Morgana, Astrid Sterlingové a samozřejmě Tary.“

Grant vzal Taru za ruku a Astrid viděla, jak se jejich prsty propletly. Zamilovali se do sebe, i když Tara přísahala, že mezi nimi nic není.

„A to mě vede k dalšímu oznámení. Od dnešního dne budeme s Tarou nejen vést podnik společně, ale také jsme se zasnoubili a budeme se brát.“

Mezi hosty to zašumělo překvapením, které obratem vystřídal potlesk a lidé se hrnuli oběma poblahopřát. Astrid se držela zpátky a všimla si, že Clay udělal totéž. Ke zdrženlivosti měla svůj důvod. Ona, Tara a Miranda měly dohodu. Měly být v rámci firmy něco jako koaliční síla, a byla to právě Tara, kdo s tímto nápadem přišel poté, co Johnathon rozdělil svůj většinový podíl mezi své tři manželky.

Tařino zasnoubení s nynějším generálním ředitelem přinejlepším rozdělí její podíl a přinejhorším o něj zkusí Astrid a Mirandu připravit.

Propletla se davem k Mirandě, která stála kousek od Tary a Granta a zjevně čekala, až jim bude moci poblahopřát.

„Věděla jsi o tom?“ zeptala se.

Miranda zavrtěla hlavou. „Měla jsem podezření. Dává to dokonale smysl, ne? Oba se znají celé roky. A občas bylo cítit, jak to mezi nimi jiskří.“

„Ale společné vedení firmy?“ zašeptala Astrid tak tiše, jak dokázala. „Zdá se, že se Tara plně spojila s Grantem, a přitom by měla držet s námi.“

Miranda kývla. Patřila mezi hrstku lidí, kteří Astrid brali vážně.

„Promluvíme si s ní. Ať víme, jak na tom jsme.“

Došly k Taře, která vypadala naprosto pohlcená kouzlem okamžiku.

„Můžeme s tebou mluvit?“ zeptala se Astrid a zamířila do kouta místnosti, aby měly víc soukromí.

„Jistě. Samozřejmě. O co jde?“

„V první řadě ti blahopřejeme,“ řekla Miranda.

Astrid byla víc než jen trochu otrávená, že je to právě ona, kdo se momentálně musí soustředit jen na podnik.

„Ano, blahopřejeme. Mám z vás obou velkou radost.“ Podívala se na Taru, která vypadala uvolněná a plná sebedůvěry. „Ale mám taky otázku.“

„Nech mě hádat,“ řekla Tara. „Máš strach, že jsem se příliš přiklonila na Grantovu stranu.“

„Budeš si ho brát a budete společně řídit firmu. O kolik víc na jeho stranu by ses ještě mohla přiklonit?“ odpověděla Astrid.

„Neměla ses s námi poradit, než jsi přijala místo druhé ředitelky?“ dodala Miranda.

„Technicky vzato ano. A samozřejmě proti tomu můžete mít námítky. Ale tohle je dobré pro nás pro všechny. Už nebudu jen tak proplouvat firmou v nejasné roli. Mám postavení a všechnu moc, která s ním souvisí. To je pro nás dobré. Když nic jiného, chrání to náš podíl ve společnosti.“

Astrid si přála, aby si taky mohla být tak jistá.

„Budeš dál podporovat projekt Pobřežní proměny?“

Bylo to trochu sobecké, ale musela si přihřát vlastní polívčičku. Projekt byl velká věc nejen pro město, kterému nakonec poskytne rozsáhlý veřejný prostor. Byla to také její šance pracovat s Clayem. Chtěla ho poznat. A jestli ji opravdu nemá rád, tak chtěla alespoň zjistit proč.

„Ano. Taky potřebuju nějaké záruky, že se ten projekt uskuteční,“ dodala Miranda. Měla vlastní

důvod, proč jí na Pobřežní promenádě hluboce záleželo. Šlo o Johnathonův vymazlený projekt; poslední, na kterém pracoval před svou předčasnou smrtí.

„Pokročila nějak jednání o tom, že by se ten park pojmenoval po Johnathonovi?“

„Pracuju na tom,“ ujistila ji Tara a spěšně je s omluvou opustila, protože ji k sobě Grant gestem zavolal. Přidala se do diskuze, kterou již Grant s Clayem vedli.

„O čem se tam ti tři baví?“ zeptala se Astrid.

„Mám pocit, že to vím,“ odpověděla Miranda. „Myslím, že má ještě velkou zprávu pro mého bratra.“

„Lidi, ještě pro vás mám poslední oznámení,“ zavolal Grant, než měla Astrid šanci se zeptat na podrobnosti.

„Chtěl bych poblahopřát hvězdnému architektovi naší firmy, Clayi Morganovi, který se stal finalistou státní ceny Architekt roku.“

Miranda začala nadšeně tleskat, stejně jako Astrid, ale trochu se jí sevřelo srdce, když viděla Clayovu reakci. Sice si nasadil povinný úsměv, ale bylo naprosto zjevné, že si tuhle chvíli na výsluní nijak neužívá. Není to smutné? Co to s ním je, že se neumí z ničeho radovat?

Astrid k němu došla v závěsu za Mirandou a dívala se, jak se ti dva objali. Bylo jasné, že mezi bratrem a sestrou panuje láskyplné pouto.

Takže není úplně z ledu, alespoň ne, pokud jde o rodinu, pomyslela si.

Miranda ustoupila stranou a Clay sklouzl pohledem na Astrid. Na chvíli měla pocit, že jí někdo sevřel srdce do malé kuličky, zatímco se snažila rozklíčovat, co se mu právě honí v hlavě. Ve zlomku vteřiny si uvědomila, že pokud se ho pokusí obejmout, nejspíš před ní uhne. A proto udělala jedinou věc, která jí napadla. Podala mu ruku.

„Blahopřeju, Clayi. Je to hrozně vzrušující. Je pro mě čest, že s tebou můžu pracovat na projektu promenády. Nemůžu se dočkat, až společně zahájíme další fázi.“

Clay se podíval na její ruku.

„Děkuju. Ale hodlám požádat, aby mě z toho projektu uvolnili.“

Astrid pokleslo srdce tak hluboko, že ho momentálně měla někde u kotníků. „Proč?“

„Nejsem si jistý, že naše vzájemná spolupráce je dobrá.“ Říct jí to do očí zatraceně bolelo a zničený výraz na jejím nádherném obličejí to dělal ještě těžší. Ale byla to pravda.

Jejich vzájemná spolupráce nebyla dobrá, protože ho neustále rozptylovala. Když spolu pracovali, dělal chyby. A to se pyšnil tím, že chyby nikdy nedělá. Před několika týdny udělal na Pobřežní promenádě takovou botu, že o ten projekt mohli přijít. Naštěstí si toho Tara všimla ještě před první prezentací. Architekt roku si podobné chyby rozhodně nemůže dovolit, a on po té ceně toužil víc, než po čemkoli jiném. Krom své malé dcery a sestry Mirandy neměl na světě nic, co by mu přinášelo štěstí. Jeho práce byla klíčovou součástí jeho života. Pomáhala ho definovat.

Astrid se svýma štíhlýma nohama, sladkou osobností a okouzlujícími, medově zlatými vlasy, se stavěla mezi něj a samotné fungování jeho mozku. Pracovali spolu už více než měsíc, a ne a ne se to zlepšit. Vlastně se to spíš zhoršovalo. Když byla Astrid poblíž, byl celý tumpachový. Věděl, že má hodně bohatý slovník, ale s ní těžce hledal slova a myšlenky se mu zadržávaly.

Ne že by nevěděl, čím to je. Když byla Astrid blízko, soustřeďoval se na křivku jejích plných rtů a okouzlovaly ho velké, kakaově hnědé oči. Ale nemohl si dovolit podlehnout další krásné tváři. Když

naposledy projevil podobnou slabost pro ženu, která se stala jeho manželkou, zničila mu celý život... a pak odešla a nechala mu jen jeho drahocennou dcerku.

K podobné chybě už se nehodlal ani přiblížit. Jeho dcera a jeho kariéra byly příliš důležité. Nechtěl ale Astrid podrazit. V práci byla velmi schopná, a proto se rozhodl, že jediným řešením je, že odejde on. Byla to oběť, kterou musel udělat, aby si zachránil kůži.

„To nemůžeš myslet vážně,“ ohradila se Astrid proti jeho obvinění, že nejsou dobrý tým. „Jde nám to skvěle. Zvládli jsme první kolo projektu proměnády a nezapomínej, že jsme měli hodně krátký termín.“

„Zaslechl jsem proměnáda? Vy se bavíte o práci?“ Grant se otočil a zapojil se do jejich rozhovoru. Clay měl v plánu si s Grantem promluvit během soukromé schůzky v pondělí ráno. Nechtěl o svých záměrech mluvit před kýmkoli jiným, a hlavně ne před Astrid.

„Ano, mluvili. Říkal jsem si, jestli bych mohl z toho projektu odejít, abych se mohl soustředit na naléhavější úkoly, které nás čekají.“

Grant se zamračil. „Já jsem myslel, že si to užíváš. Je to hodně prestižní práce. A taky bych čekal, že s ohledem na nominaci na Architekta roku se budeš snažit být co nejvíc vidět, ne se schovávat.“

Tara je zřejmě zaslechla, omluvila se člověku, se kterým si povídala a připojila se k nim. Clay by se nejradši na místě propadl. Nikdy neměl dopustit, aby se tohle začalo přetřásat uprostřed koktejlového večírku. Bylo to hloupé, bláhové a rozhodně příliš veřejné. A to nebyl jeho styl.

„Je všechno v pořádku?“ zeptala se Tara.

„Clay chce odstoupit z projektu proměnáda.“ Grant vzal Taru kolem pasu, ale stále vypadal hluboce znepokojený.

„Ne. Rozhodně ne. Ty a Astrid jste tým snů. Navíc když teď oficiálně nastupuju na pozici spoluředitelky, potřebuju, abyste vy dva plně převzali kormidlo toho projektu. Hodlám Astrid předat všechnu práci, co jsem na něm dělala já.“

Kdyby jenom Tara tušila, že tím jen posiluje jeho argument. Dokud pracovala na projektu, fungovala trochu jako nárazník mezi ním a Astrid. A teď, když odejde, tam zbydou jen oni dva?

„Teď už ten projekt potřebuje jen upravit existující plán podle potřeb města. Jsou to malé detaily, které by bylo lepší nechat některému z mladších architektů.“ Clay doufal, že tenhle argument je přesvědčivý, ale Tara si skousla ret.

„Já nevím.“ Obrátila se na Granta. „Prostě bych se cítila mnohem líp, kdyby to dál vedl Clay. Pracoval na tom od samotného začátku. Byla bych hodně nervózní, kdyby z toho projektu odešel.“

Clay cítil, jak mu dál a dál ujíždí půda pod nohama.

„Je to moje chyba,“ přerušila je Astrid a naprosto ho tím zaskočila. „Pravda je, že se Clayovi se mnou špatně spolupracuje. Ale nebojte se, budu se snažit. Vyřešíme problémy, které máme, a všechno bude v pořádku. Nedělejte si s tím starosti.“

Tara se podívala na Astrid, a pak na Claye.

„Tak o tohle doopravdy jde? O kancelářskou politiku?“

„Jde o víc než jen o tohle,“ odpověděl.

„Tak mi řekni, o co přesně jde?“ vyzvala ho Tara, ale Clay žádné další vysvětlení neměl. Nejspíš budu muset začít do kanceláře nosit klapky na očích, anebo říct Astrid, že bychom spolu měli komunikovat jenom e-mailem.

„Vlastně je to moje vina, ne Astrid. Jsem náročný a strohý, když chci, aby šly věci po mém.“ Nechtěl na

sebe vrhnout špatné světlo, ale taky nechtěl, aby na sebe Astrid brala za všechno vinu. To on s tím začal.

„Dejte nám nějaký čas,“ řekla Astrid. „Vyřešíme to. A jestli ne, tak z toho projektu odstoupím já.“

Clay potlačil frustrované zamručení. Tohle taky nechtěl. Ale neměl na vybranou. Bude muset ještě týden nebo dva snášet mučivou přítomnost Astrid, a mezitím vymyslet, jaký by měl být jeho další krok.

„Ano. Fajn. Najdeme kompromis.“

„Prima,“ odpověděl spokojeně Grant. Společně s Tarou se znovu ponořili do večírku a oslavovali spoustu dobrých zpráv.

Clay věděl, že by měl být šťastný. Získal nominaci, kvůli které hodně tvrdě pracoval. Kdyby bylo všechno jednodušší, mohl by trochu oslavovat.

„Doufám, že jsem ti neuškodila,“ řekla Astrid. „Jen jsem nechtěla, aby to mezi námi bylo napjaté.“ Sklopila oči, a pak je k němu zase zvedla. „Alespoň ne víc, než už je.“

Bože, já jsem pitomec, pomyslel si. Jedna část v něm toužila jí vysvětlit, s čím má doopravdy problém, i když to tak docela nechápal ani on sám. Jenom věděl, že je v něm někde hluboko nějaká síla, která ho nabádá, aby se držel stranou. Byl to reflex. Nedokázal si pomoci.

„Uvidíme se v pondělí v kanceláři, ano?“

„Chtěla bych se nejdřív sejít, abychom si o tomhle ještě promluvili.“

Zavrtěl hlavou. „Není třeba o tom mluvit. Není to tvoje vina, ale moje.“

Vytáhl z kapsy klíčky. Potřeboval odtud vypadnout a vrátit se ke své dceři Delii a všechny následky tohoto večera zaspat. Třeba bude mít ráno jasnější hlavu. Podíval se do davu, jestli neuvidí svou sestru, ale nezahlédl ji. Až se vrátí domů, pošle jí textovku.

„Pěkný víkend,“ popřál Astrid, než zamířil ke dveřím.

„Nemůže to být jen tvoje vina.“ Astrid byla hned za ním, ladně kráčela na vysokých podpatcích, díky kterým její nohy vypadaly neuvěřitelně.

„Věř mi. Je.“ Otevřel dveře, ale ze zvyku ustoupil stranou, aby jí dal přednost. Zatracené dobré vychování.

Astrid se k němu otočila, jakmile vyšel ven na štípaným kamenem vydlážděnou plochu před domem. Noční vánek jí zahnal vlasy do obličeje a ona je se-trásla stranou.

Jak může být nějaká žena tak krásná?

„Nikdy to není jen vina jednoho člověka. A já vím, že musí existovat důvod, proč se ke mně chováš tak, jak se chováš.“

Clay za nimi pomalu zavřel dveře.

„Omlouvám se, že se mnou není v práci moc velká zábava. Jsem pod hodně velkým tlakem. Není to omluva, ale mohlo by to alespoň část z toho všeho vysvětlit.“

„Já vím, že občas dávám najevo až moc nadšení. Jsem hrozně šťastná, že mám smysluplnou práci. Byla jsem modelka, a tam jsem se necítila jako příliš cenná lidská bytost.“

„Jsem si jistý, že tvoji zaměstnavatelé jsou s tvou prací víc než spokojení.“

Jak by taky nebyli? Je zatraceně sexy a dokázala by prodat i cihlu chlapovi, co stojí a skokanském prkně, pomyslel si a vykročil k autu.

„Možná. Já nevím. Ale vím, že jsem moc ráda, že můžu pracovat u Sterlinga a nechci to měnit.“

„Patří ti podíl na firmě. Mohla by sis psát vlastní výplatu, ne?“ Zastavil se a otočil se k ní. „Upřímně, potřebuješ vůbec pracovat?“

„A ty?“